

Kredse, er praktisk, saa vilde det kunne bøde noget paa de Ulemper, som en stærk Reduktion af de nuværende Underretters Antal maa medføre; men jeg vil afvente at se, hvorledes en saadan Ordning foreslaas iværksat, førend jeg kan føle mig overbevist om, at man kan reducere Underretskredsene's Antal betydelig og samtidig skabe noget nyt, der virkelig udelukker de heraf flydende Ulemper.

Der er fra adskillige ærede Medlemmers Side udtalt en Beklagelse af, at Forligskommissionerne ere foreslaaede ophævede. Jeg vil derom sige, at jeg for mit Vedkommende kun med stor Betænkelighed er gaaet med til Forslaget om disse Kommissioners Ophævelse. Jeg har i Kommissionen gjort, hvad jeg kunde, for at bevare det, vi have, men jeg stod temmelig isole-ret. Jeg forstaar meget godt, at Mænd, som se paa disse Forhold fra et særlig kjøbenhavnsk Standpunkt, maa finde, at Forligskommissioner ere højst unyttige Indretninger. Her i Kjøbenhavn, hvor det ikke er muligt at have det fornødne Personalkendskab, ere Forligsprøverne som Regel ren Humbug, men noget andet gælder ude paa Landet, i Provinserne, hvor Forligskommissionerne have et anderledes Kendskab til de Personer, som de skulle mægle imellem. Skulde det derfor vise sig, at der var Stemning for at beholde — i alt Fald uden for Kjøbenhavn — Forligskommissionerne, skulde det glæde mig i høj Grad. Jeg lægger meget ringe Vægt paa det Forligsvæsen, der er foreslaaet i Stedet for Kommissionerne. Naar Dommeren skal prøve Forlig, vil det ofte være aldeles unyttigt. Dommeren kan jo være ansat i sit Embede for kort Tid siden, saa at han ikke kender til de Personer, han skal mægle imellem, og ikke kan tale til dem paa den rette Maade. Han forstaar selvfølgelig ikke som to gode Mænd fra Egnen at tale, som der skal tales til de stridende Parter. Der er en anden uheldig Følge af Forligskommissionernes Af-skaffelse, nemlig den, at Sagførere faa Adgang til at møde ved Forligsprøven. Jeg tror ikke, at Sagførere i Almindelighed ere saa slemme til at hidse Folk ind i Processer, thi der tjenes ordentligvis ikke stort ved at føre Sager for Folk — Pengene maa tjenes paa andre Maader — men naar der maa møde Sagførere ved Forligsprøven, og den ene Part møder ved Sagfører, da tvinges den anden Part til ogsaa at lade møde ved Sagfører, for at Spillet kan blive lige. Men saa ere ganske vist de Fordele, som man i sin Tid tænkte sig at opnaa

ved Forligsvæsenets Indretning, saa godt som bortfaldne.

Maatte jeg her indskyde en Bemærkning om Spørgsmaalet Aarhus-Viborg som Sæde for den ene ny Landsret. At Aarhus er blevet foreslaaet af Kommissionen i Stedet for Viborg, er en ligefrem Følge af, at Fyn foreslaas lagt sammen med Jylland. Hvis man mener, at Fyn enten bør lægges sammen med Sjælland eller have en særlig Landsret, finder ogsaa jeg det rimeligt, at Viborg fremdeles beholder sin Stilling som Sæde for den jyske Landsret. Om jeg ikke hørte fejl, foreslog i Dag det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen), at man kunde lægge Lolland-Falster ind under Fyn. Jeg vil meget fraraade en saadan Sammenlægning. Man har prøvet det i tidligere Tid. Lolland-Falster har haft Biskop tilfælles med Fyn. Nu maa det formentlig være lettere at have fælles Biskop end at have fælles Landsret, men selv Bispen kunde de to Landsdele ikke være sammen om. Det vilde vise sig at være endnu ubekvemmere, om Lolland-Falster skulde høre til Fyn med Hensyn til Landsret.

Under den Kritik, der er fremkommen over Kommissions-Udkastet, er ogsaa den Anke bleven rejst, at det fremdeles skal være Dommere tilladt at modtage Ordensdekorationer af Administrationen. Man har ment, at naar Dommerne virkelig skulle være uafhængige af Regeringsmagten, burde de ogsaa i den Henseende være uafhængigt stillede, at de ikke kunde modtage disse ydre Hæderstegn. Jeg skal herom tillade mig at oplyse, at det egentlig er en Forglemmelse, en Inkurie, for at bruge et under denne Forhandling tidligere brugt Udtryk, at der ikke er stillet Forslag i Kommissionen om at forbyde Dommerne at modtage Ordenstegn. Privat er der blevet talt om det, og vi havde i Kommissionen et ganske udmærket Medlem, en fortræffelig Dommer, hvis Dommerideal var en engelsk Dommer, der i Følelsen af sit Kalds Værdighed og Uafhængighed ikke kunde tænkes at ville indlade sig paa at lade sig dekorere af Administrationen. Det er muligt, at der ikke i Kommissionen vilde være blevet Flertal for et Forbud som det nævnte, men der vilde vist nok være blevet et ikke ganske ubetydeligt Mindretal. Man kan forstaa, at anonyme Medborgere eftertragte disse Udmærkelsetegn, da de derved blive ligesom hævede noget ud fra Massen. Men det er mindre forstaaeligt, i alt Fald mindre tiltalende, at Nationens Blomst, Indehavere af den